

ÇOCUKLUK ÇAĞI TRAVMALARI VE OLUMSUZ YEME TUTUMU

CHILDHOOD TRAUMAS AND NEGATIVE EATING ATTITUDES

Zeynep ERGÜN¹, Rahşan KOLUTEK²

¹Nevşehir Üniversitesi Semra-Vefa Küçük Sağlık Yüksek Okulu Halk Sağlığı Anabilim Dalı,
Nevşehir, Türkiye

²Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi Semra ve Vefa Küçük Sağlık Bilimleri Fakültesi Halk Sağlığı
Hemşireliği Anabilim Dalı, Nevşehir
e-mail: ergunzevnepp@gmail.com

ÖZET

Büyüme ve gelişmenin sağlıklı olması için yeterli ve dengeli beslenmenin büyük bir öneme sahip olduğu bilinmektedir. Ancak son yıllarda birçok bireysel, çevresel ve toplumsal unsura paralel olarak sağlıksız beslenme alışkanlığının yaygınlaştığı görülmektedir. İnsanların beslenme alışkanlıklarının bozulmasında olumsuz yeme tutumlarının önemli bir role sahip olduğu bilinmekte olup, olumsuz yeme tutumlarına neden olan birçok faktör bulunmaktadır. Söz konusu faktörlerin başında da çocukluk çağı travmaları gelmektedir. Bilindiği gibi çocukluk çağı travmaları sadece fiziksel ve sosyal gelişim açısından değil, aynı zamanda psikolojik gelişim açısından önemli bir risk faktörü olarak karşımıza çıkmaktadır. Çocukluk çağı travmaları psikolojik sağlığı olumsuz yönde etkilemekte olup, olumsuz yeme tutumlarının da ortaya çıkmasına neden olmaktadır. Söz konusu olumsuz yeme tutumları bazı insanlarda ömür boyunca devam etmektedir. Yapılan bu çalışmada da ilgili literatür ışığında çocukluk çağı travmaları ile yeme tutumu arasındaki ilişkinin incelenmesi amaçlanmıştır. Yapılan çalışma sonucunda yeme bozukluğu olan çocuklara psikolojik destek verilebileceği önerilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Çocukluk çağı travmaları, beslenme, yeme tutumu

JEL KODU: I12

ABSTRACT

It is known that adequate and balanced nutrition is of great importance for healthy growth and development. However, in recent years, it is seen that unhealthy feeding habits have become widespread in parallel with many individual, environmental and social factors. It is known that negative eating attitudes have an important role in the deterioration of people's eating habits, and there are many factors that cause negative eating attitudes. Childhood trauma is the leading of these factors a fore mentioned. As it is known, childhood traumas appear as an important risk factor not only in terms of physical and social development, but also in terms of psychological development. Childhood traumas negatively affect psychological health and lead negative eating attitudes. These negative eating attitudes go on for a lifetime in some people. In this study, it was aimed to examine the relationship between childhood traumas and eating attitudes in the light of the relevant literature. As a result of the study, it is suggested that psychological support can be given to children with eating disorders.

Key Words: Childhood traumas, nutrition, eating attitude

JEL CODE: I12

GİRİŞ

Çocuklukta gerçekleşen travmalar; 0-18 yaşlarındaki kişilerin kendilerine bakma sorumluluğu olan kişi veya kişiler tarafından maruz bırakıldıkları kaza haricinde gerçekleşen olaylar ile zarar veren ve engel oluşturan davranışların gerçekleşmesini ifade etmektedir. Çocukluk döneminde yaşanan bu olumsuz davranışların çocukların psiko-sosyal veya fiziksel gelişim düzeylerini olumsuz yönde etkilediği ve bu olayların çocukluk çağı travması şeklinde kabul edilebilmesi için kültürel ve toplumsal değerler haricinde belli uzmanlarca bu olayların istismar olarak nitelendiriliyor olması gerekmektedir (Ulaş, 2017). Çocukluk dönemi travmaları, tekrar etmesi, çocuğun yakın çevresinden insanlar tarafından uygulanması ve uzun

sürelî etkisinin olması nedeniyle tanı ve tedavisi en zor olan travma türüdür (Helvacı-Çelik & Hocaoğlu, 2018).

Çocukluk çağı travmaları insanlığın var olmasından içinde bulunduğumuz döneme dek tüm toplumlarda çocuğun gelişim ve büyümesini olumsuz yönde etkilemektedir. Bu travmaların çocuk ihmali, fiziksel istismar, duygusal istismar ve cinsel istismar olarak gerçekleştiği görülmektedir. Çocukluk dönemi travmalarının yaygın bir şekilde görülmesinin yanında önemli sağlık sorunlarına sebep olduğu, teşhis ve ilgili alanlarla işbirliğinin sağlanmasında genellikle yetersizliklerin olduğu belirtilmektedir. Geleneksel ve kültürel değerler, yanlış bilgiler ve ispat yetersizliği nedeniyle yaşanan istismarın arka planda kalabildiği bilinmektedir. Ancak önemli düzeylere ulaştığında çocuk istismarı gündeme gelmektedir. İstismarın ispatı olan hafif belirtilerin ortadan kalkması ya da bildirilmemesi durumunda hayati önemi olan olumsuz neticelerle karşı karşıya kalınmaktadır (Kara ve ark., 2014). Buna karşın literatürdeki çalışmalar çocukluk çağı travmalarının modern toplum hayatında da yaygın olduğunu ortaya koymaktadır (Devi ve ark., 2019; Ekmekçi-Ertek ve ark., 2022; Alvarez ve ark., 2011; Sansone ve ark., 2009; Evren & Evren, 2005).

Literatürdeki çalışmalar incelendiğinde genel anlamda çocukluk dönemi istismarının ilerleyen dönemde dissosiyatif sorunlar, depresyon, travma sonrası stres bozukluğu, somatizasyon, kişilik bozukluğu ve aleksitimi ile ilişkili olduğunu göstermektedir (Waldinger ve ark., 2006; Basuito ve ark., 2014; Schafer ve ark., 2007; Grover ve ark., 2007). Bireyin maruz kaldığı istismar veya ihmal sonucunda oluşan bu sorunların düzeyinin belirlenmesi ve bu sorunların oluşturduğu olumsuz durumların etkilerinin minimum düzeye indirilmesi için araştırmalar yapılmış ve bireyin yararına yönelik sonuçlara değinilmiştir (Kurtuldu, 2019). Son yıllarda çocukluk çağı travmalarının beslenme alışkanlıklarını da olumsuz yönde etkilediğini ortaya koyan araştırmalar da bulunmakta olup, Türkiye’de bu konuda yapılan araştırma bulgularının sınırlı olduğu görülmektedir. Bu kapsamda yapılan çalışmada çocukluk çağı travmaları ile yeme tutumu arasındaki ilişkinin konu alındığı çalışmaların sonuçlarının incelenmesi amaçlanmıştır.

Çocukluk Çağı Travmaları

Bireyin çocukluk ve ergenlik döneminde maruz kaldığı fiziksel, duygusal, cinsel istismarlar ile duygusal ve fiziksel ihmallerin çocukluk dönemi travmaları olduğu belirtilmektedir (Süslü, 2020). Çocukluk çağında oluşan travmatik durumların bireylerin yetişkinlik döneminde sosyal ilişkilerinde içe kapanık, çekimser olmasına, toplumsal çevreleri tarafından kabul edilmemesine, yetersizlik hissi yaşamasına vb. çeşitli psiko-sosyal sorun yaşamalarına neden olduğu görülmektedir. Bu hususta çocukluk döneminde kişinin yaşadığı travmatik durum ve olaylara şahit olması içsel dünyasında yıkıcı olabilmektedir. Klinik psikolojide bu hususta yapılmış olan araştırmalar incelendiğinde maruz kalınan travmaların farklı patolojilere ortam hazırladığı belirtilmektedir (Akşahin, 2017). Literatürde travma yaşamış olan çeşitli yaş grubundaki kişilerin katılımıyla gerçekleştirilen çalışma incelendiğinde, dünyanın birçok ülkesinde çocukluk dönemi travması yaşamış olan kişi sayısının oldukça yüksek olduğu belirlenmiştir (Bedirhanbeyoğlu, 2018).

Çocukluk çağı travma türlerine bağlı olarak farklı nedenlerle gerçekleşen çok yönlü karmaşık bir problem olduğu belirtilmektedir. Genellikle çocukların zihinsel, fiziksel, duygusal zayıflıkları sebebi ile hayatlarını devam ettirebilmek için yetişkinlere bağlı olmaları sonucunda ortaya çıktığı düşünülmektedir. Yapılan araştırmalarda çocukların en çok onlara bakan kişiler ve yakınları tarafından istismara uğradığı görülmektedir. İstismarın türüne göre bazen çocuğun evde olduğu zamanlarda sokakta olduğundan daha fazla tehlikede olduğu belirtilmektedir. Örneğin çocuğun evde olduğu müddette anne-babası tarafından duygusal ve

fiziksel istismara daha çok maruz kaldığı görülmektedir. Bu bakımdan incelendiğinde normalde daha güvenli olması beklenen evlerin sokaklardan daha fazla tehdit içerdiği belirtilmektedir (Özgentürk, 2014). Bununla birlikte çocukluk çağında fazla baskıya maruz kalmış olan anne-babaların yetiştirilme sürecinde ailelerinden öğrendiklerini sıklıkla kullandığı görülmektedir. Bazen de aksine büyürken baskıya maruz kalan ebeveynin aşırı hoşgörülü olabildiği bilinmektedir. Bu durumun da çocuğun gelişimi açısından uygun olmadığı görülmektedir. Mutlu çiftlerin çocuklarına karşı daha ılımlı ve kabul edici oldukları, mutsuz çiftlerin ise çocuklarına tutarsız yaklaşımlar sergilediği belirtilmektedir. Bazen de kendi arasında problemleri olan çiftlerin çocuklarına aşırı koruyucu davranabildikleri görülmektedir (Ceylan, 2017). Söz konusu olumsuz ebeveyn tutumları da çocukluk çağı travmalarının ortaya çıkmasında önemli birer risk faktörü olarak değerlendirilmekte olup, bu alanda yapılan araştırmalar çocukluk çağı travmaları ile ebeveyn tutumları arasında anlamlı ilişki olduğunu göstermektedir (Harmancı ve ark., 2021; Kekin & Çam, 2008). Günümüzde toplumlarda görülme sıklığı birbirinden farklı olmakla beraber, yaygın olarak karşılaşılan çocukluk çağı travmaları aşağıda açıklanmıştır.

Fiziksel İstismar: Dünya Sağlık Örgütü tarafından çocuğun anne-babası veya bakmakla sorumlu olan kişilerin kasıtlı davranışları neticesinde fiziksel açıdan zarar görmesi veya izin verilmesi şeklinde tanımlanmıştır (Kar & Dokgöz, 2017). Bu anlamda fiziksel müdahaleyle çocuğun fiziksel ve ruhsal sağlığı, psiko-sosyal olgunlaşması ile onurunun zedelenmesi ve bu durumların yaşanması olasılığı “fiziksel istismar” olarak belirtilmektedir (Kıray, 2018). Uygulanma biçimi birbirinden farklı olmakla beraber, fiziksel istismara maruz kalan çocuklarda fiziksel sağlık sorunlarının yanında bazı psikolojik problemler de görülmektedir (Norman ve ark., 2012; Thompson ve ark., 2004).

Cinsel istismar: DSM-5 Tanı Kitabında Çocuk İstismarı ve İhmali Ölçütlerine göre çocuğa yönelik gerçekleştirilen cinsel istismar, bakımından sorumlu kişi, ebeveyn veya çocuklar üzerinde sorumluluğu olan farklı bir kişinin cinsel olarak tatmin için çocuğu herhangi bir cinsel davranışa dâhil etmesi şeklinde açıklanmaktadır. Cinsel olarak sömürü davranışının çocuğun cinsel organının okşanması, ensest ilişki, oğlancılık (sodomi), içine girme (cinsel penetrasyon), çıplak bir şekilde karşısına çıkma, cinsel ilişkiye zorlama vb. şeklinde gerçekleştiği belirtilmektedir. Ebeveyn ya da çocuğun bakımından sorumlu olan kişinin dokunmadan sömürüsünün de cinsel sömürü kapsamında değerlendirildiği bilinmektedir. Örneğin, cinsel sömürü yaklaşımı sergileyen birey ile çocuk arasında direkt olarak fiziksel bir temas veya yaklaşma olmaksızın çocuğu diğer insanların cinsel tatmini için bazı davranışlara zorlaması, kandırması, ayartması, gözünü korkutma ve baskı uygulaması da bu kapsamda değerlendirilmektedir (Güler, 2014).

Cinsel istismarın toplumda oldukça sık görülmesine karşın çoğunlukla gizli kaldığı, en fazla 5-10'unun ortaya çıktığı görülmektedir. Söz konusu eylemlerin %90'ının çocuğun tanıdığı biri tarafından uygulandığı belirtilmektedir (Rezan-Çeçen, 2007). Bunun yanında kız ve erkek çocuklarının cinsel istismara uğrama düzeyleri arasında anlamlı bir farklılık bulunmaktadır. Aktepe (2009) tarafından çocukluk çağı cinsel istismar yaşamış olma oranının %10-40 olduğu belirtilmektedir. Bu oran kapsamında kızlarda erkeklere göre dört kat daha fazla görüldüğü ifade edilmektedir. İstismarcıların çoğunlukla erkek olduğu; kadınlarda ise bu oranının %5-15 olduğu belirtilmektedir. Kadınların uyguladığı istismarın genelde erkek çocuklarına yönelik olduğu bilinmektedir. Pereda ve arkadaşları (2009) tarafından yapılmış olan araştırmada çeşitli ülkelerde çocukluk döneminde cinsel istismarın yaygınlığı hakkında yapılan araştırmaların derlemesinin yapıldığı görülmektedir. Çalışmanın sonucunda çocuklukta cinsel

istismara maruz kalma oranının kadınlarda %19.7; erkeklerde ise %7,4 olduğu rapor edilmiştir.

Duygusal istismar: Çocuğa ruhsal sömürü yani duygusal istismar ebeveyn veya bakımından sorumlu kişi tarafından kasıtlı bir şekilde gerçekleştirilmektedir. Bu durumda çocuğa yönelik açık bir ruhsal kötülüğün yapılması ya da yapılabilecek olmasıyla sonuçlanan sözel veya simgesel olarak gelişen davranışlar şeklinde açıklanmaktadır (Fiziksel ve cinsel istismar gibi haller bu grup kapsamında değildir). Çocuğa karşı duygusal istismar tutumları kapsamında fiziksel ya da fiziksel olmayan yöntemlerle sert bir disiplinin uygulanması, azarlanması, küçük düşürülmesi, gözdağı verilmesi, aşağılanması, çocuğa karşı başka birinin ona kötülük yapacağı veya alıp gideceğinin söylenmesi, çocuk için önemli olan kişi ya da nesnelere kötülük yapılması, davranışlarının sınırlandırılması, bir yere bağlanması, el ya da ayaklarının bağlanması veya bir yere kapatılması, çocuğun devamlı olarak her şeyin sorumlusu tutulması, kendisine acı vermesi için baskı yapılması gibi davranışlar yer almaktadır (Güler, 2014).

Çocuk ihmali: Çocuğun anne-babasından birinin ya da bakımından sorumlu olan başka bir kişinin yaş ve gelişim özelliklerine göre karşılanması beklenen gereksinimlerini gidermemeleri, bununla birlikte çocukların fiziksel veya duygusal olarak kötülük yapılması ya da yapılma olasılığının bulunduğu, yapıldığı düşünülmesine karşın çocuğun gereksinimlerinin karşılanmaması durumu olarak açıklanmaktadır. Çocuğu boşlamak, kontrolünü sağlamamak, terk etmek, duygusal ve ruhsal gereksinimleri karşılamamak, ihtiyacı olan sağlık, barınma, giysi, besin ve eğitim ihtiyaçlarının karşılanmamasını kapsamaktadır (Güler, 2014). Kavramsal olarak incelendiğinde istismar ve ihmal kavramları arasındaki fark; istismarın aktif, ihmalin pasif şekilde gerçekleşmesidir. İstismarda çocuğun gelişimini engelleyen, uygulanmaması gereken, itme, örseleme, dövme, cinsel her çeşit kötüye kullanma ya da dışarıda çalıştırma, aşağılama vb. davranışları sergilenmektedir. İhmal davranışlarında ise sevgi ihtiyacını giderme, barınma, eğitim, giyinme ihtiyaçlarını giderme şeklinde çocuğa sağlanması gereken fakat gerçekleştirilmeyen tutum ve davranışlar bulunmaktadır (Çakmak ve ark., 2018). Diğer çocukluk çağı travmalarında olduğu gibi çocuk ihmali de hem çocukluk hem de yetişkinlik yıllarında psikolojik sağlık sorunlarının ortaya çıkmasına neden olmaktadır. Yapılan çalışmada diğer istismar türlerindeki gibi çocuk ihmali de uzun ve kısa vadede kişinin psiko-sosyal sorunlar yaşadığı belirlenmiştir (Gilbert ve diğerleri, 2008: 1; Herruzo ve ark., 2020; Dunn ve ark., 2002).

Yeme Tutumu ve Yeme Bozuklukları

İnsanların günlük beslenme alışkanlıkları temelde yeme tutumlarını meydana getirmekte olup, bazı yeme tutumları literatürde yeme bozukluğu olarak ifade edilmektedir. Yeme bozuklukları; yüksek mortalite, tedaviye direnç ve hayat kalitesinin düşmesiyle ortaya çıkan, ergenlik döneminde sıklıkla karşılaşılan önemli düzeydeki bozukluklardır (Özyurt ve ark., 2017). Başka bir deyişle yeme davranışı ve alışkanlığında bozulmaları kapsayan bireyde beslenme yetersizliği, fazla beslenme, madde bağımlılığı ve ruhsal sorunlar şeklinde önemli sorunlara sebep olabildiği bilinen yeme bozukluğu psikiyatrik rahatsızlıklar şeklinde tanımlanmaktadır (Özyazıcıoğlu & Aydın, 2019).

Yeme bozukluklarının gelecekteki mortalite, intihar girişimleri, anksiyete problemleri, obezite ve depresyon düzeyindeki artışa dikkat çekmesi nedeniyle yaşadığımız dönemde oldukça önemli bir sağlık problemi haline geldiği görülmektedir (Yalınzoğlu-Çaka ve ark., 2018). Yapılan araştırmalarda da yeme bozukluklarının ciddi psikolojik sağlık sorunlarını beraberinde getirdiği belirtilmektedir (Doll ve ark., 2005; Godart ve ark., 2007). Bu noktada çocukluk çağından itibaren olumlu yeme tutum ve davranışlarının kazandırılması önemli bir konu olarak karşımıza çıkmaktadır.

Konu İle İlgili Yapılan Araştırmalar

Acar (2022) tarafından yapılmış olan araştırmada çocuklukta ruhsal travma yaşayan genç yetişkin kadınların psikolojik sağlık ve yeme davranışları arasındaki ilişkinin incelendiği görülmektedir. Bu bağlamda 371 kadının dâhil olduğu çalışmanın sonucunda çocuklukta yaşanan travmalar ile yeme davranışları arasında anlamlı düzeyde ilişkinin olduğu belirtilmektedir. Bununla birlikte katılımcıların çocukluk dönemi travmaları ile psikolojik sağlıkları arasında da negatif yönlü anlamlı düzeyde ilişkinin olduğu görülmektedir. Yeme davranışları ile psikolojik sağlık arasında ise sadece dışsal yeme puanları arttığında psikolojik sağlık puanının azalmasına dair ilişkinin tespit edildiği belirtilmektedir.

Kaya (2022) tarafından yapılmış olan araştırmada üniversite öğrencilerinin duygusal yeme davranışlarının çocukluk dönemi travmaları ve yaşam pozisyonlarıyla arasındaki ilişkinin incelendiği görülmektedir. Bu doğrultuda 164 kadın ve 102 erkeğin katıldığı çalışmanın sonucunda, çocukluk dönemi travmaları ile duygusal yeme arasında anlamlı düzeyde ilişkinin olduğu belirlenmiştir. Ayrıca fiziksel ihmal ve istismarın duygusal yeme davranışını yordadığı rapor edilmiştir.

Okumuşoğlu (2022) tarafından yapılmış olan araştırmada yeme bozukluklarının çocukluk dönemi travmaları ve yaşam doyumuyla ilişkisinin ele alındığı görülmektedir. Bu doğrultuda 289 kişinin katıldığı çalışmanın sonucunda, yeme bozukluğu eğilimine sahip katılımcıların çocukluk dönemi travmaları, duygusal, fiziksel ve cinsel istismar bakımından daha yüksek düzeyde puanlarla farklılaştığı belirlenmiştir.

Soyumtürk (2021) tarafından yapılmış olan araştırmada yetişkin kişilerde algılanan ebeveyn tutumuyla çocukluk dönemi travmalarının duygusal yeme üzerindeki etkisi ele alınmıştır. Bu doğrultuda 100 erkek ve 219 kadının araştırmaya dâhil olduğu görülmektedir. Araştırmanın sonucunda çocukluk dönemi travmaları ihmal ve istismar alt boyutları ile duygusal yeme arasında orta düzeyde pozitif yönlü ilişki belirlenmiştir. Benzer olarak algılanan anne-baba tutumlarında olumsuz düşünceler arttıkça duygusal yeme düzeyinde de artışın yaşandığı görülmektedir. Ayrıca çocukluk dönemi travmaları ve algılanan anne-baba tutumlarının duygusal yeme düzeyinde yordayıcı etkiye sahip olduğu rapor edilmiştir.

Şener (2021) tarafından yapılan araştırmada yeme bozukluklarıyla kişilik inançları arasındaki ilişki üzerinde çocukluk dönemi travmalarının aracı rolünün incelendiği görülmektedir. Bu amaçla 741 kişinin dâhil edildiği araştırmanın sonucunda, kişilik inançları ile yeme bozuklukları arasındaki ilişkide çocukluk dönemi travmalarının aracılık rolünün olduğu belirlenmiştir.

Uluer (2021) tarafından yapılan araştırmada çocukluk dönemi travma yaşantısı, öz-şefkat ve duygu düzenleme güçlüğü'nün duygusal yeme davranışı ile ilişkisinin ele alındığı görülmektedir. Bu doğrultuda İstanbul'dan 270 kişinin araştırmaya dâhil olduğu belirtilmektedir. Çalışmanın sonucunda gerginlik ve olumsuzluk durumlarında başa çıkabilmek için yeme davranışları yüksek olan katılımcıların farkındalık boyutunda yeme davranışı yüksek olmayan katılımcılardan daha az duygu düzenleme güçlüğü, kabul etmeme, açıklık, strateji belirleme, dürtüsel davranma; amaçların belirlenmesi boyutunda ise daha yüksek duygu düzenleme güçlüğü yaşandığı belirlenmiştir. Bununla birlikte kendini kontrol edebilme davranışlarında yüksek puan almış olan katılımcıların kabul etmeme, açıklık, strateji belirleme, amaçların belirlenmesi ve dürtüsel davranma boyutunda daha fazla duygu düzenleme güçlüğü yaşandığı görülmektedir.

Çobanoğlu (2020) tarafından yapılmış olan araştırmada çocuklukta travmaya maruz kalmış kişilerin yetişkinlik döneminde duygusal yeme davranışı ve benlik saygısı oluşumu arasındaki ilişkinin incelendiği görülmektedir. Bu doğrultuda Gelişim Üniversitesi'nde öğrenci olan 100 kişinin çalışmaya katıldığı belirtilmektedir. Araştırmanın sonucunda çocukluk dönemi travması ile benlik saygısı arasında pozitif yönde; benlik saygısı ile duygusal yeme arasında pozitif yönde; çocukluk dönemi toplam puanı ile duygusal yeme toplam puanı arasında pozitif yönde anlamlı ilişkilerin olduğu belirlenmiştir. Bununla birlikte çocukluk dönemi travmasının beliren yetişkinlik çağındaki benlik saygısı ve duygusal yeme davranışıyla ilişkili olduğu rapor edilmiştir.

Tunç (2020) tarafından gerçekleştirilen araştırmada çocukluk dönemi travması ile yeme bozuklukları arasındaki ilişkide ebeveyne bağlanma durumunun düzenleyici rolünün incelendiği görülmektedir. Bu doğrultuda 1100 kişinin katıldığı çalışmanın sonucunda, çocukluk dönemi travmasının yeme bozukluğunu doğrudan etkilediği belirlenmiştir. Bununla birlikte yeme tutumu ile duygusal ihmal ve istismar, fiziksel, cinsel istismar arasındaki ilişkide anneden algılanan kontrol/ilgi boyutunun düzenleyici etkisinin olduğu rapor edilmiştir.

Yıldız (2020) tarafından gerçekleştirilmiş olan araştırmada çocukluk dönemi travmaları ile ortorektik belirtiler, mükemmeliyetçilik ve yeme tutumları arasındaki ilişkinin ele alındığı görülmektedir. Bu doğrultuda 180 kadın ve 200 erkek katılımcının dâhil olduğu araştırmanın sonucunda, ortorektik belirtiler ile yeme tutumu arasında pozitif yönlü anlamlı ilişkinin olduğu belirlenmiştir. Bununla birlikte çocukluk dönemi travmaları ile mükemmeliyetçilik alt boyutlarından ailesel eleştiri, hata yapma endişesi ve yaptığından emin olmama puanları arasında pozitif yönlü anlamlı ilişkinin olduğu rapor edilmiştir. Ayrıca çocukluk dönemi travma düzeyleri arttıkça ailesel eleştiri, hata yapma endişesi ve yaptığından emin olamama düzeylerinin de arttığı belirlenmiştir.

Yılmaz ve arkadaşları (2020) tarafından yapılmış olan araştırmada erişkin obezitesinde çocukluk dönemi travmalarının rolünün incelendiği görülmektedir. Bu amaçla 76 kadın ve 33 erkek katılımcının çalışmaya dâhil olduğu belirtilmektedir. Çalışmanın sonucunda, obez kişilerde fiziksel ve duygusal ihmal düzeyinin obez olmayan kişilerden yüksek olduğu; obez olma durumunda çocukluk dönemi travmalarının etkisinin olabileceği düşünülmektedir.

Gül-Anık (2019) tarafından yapılmış olan araştırmada diyetisyen desteği alan kadınların çocukluk dönemi ruhsal travmalarının yeme tutumu ile psikolojik iyi oluş düzeyi üzerindeki etkisinin incelendiği görülmektedir. Bu kapsamda İstanbul'da bir sağlıklı yaşam merkezine başvuran 211 kadının çalışmaya katıldığı belirtilmektedir. Çalışmanın sonucunda çocukluk dönemi duygusal istismarın psikolojik iyi oluşu yordadığı, obez kişilerin normal kiloda ve zayıf olan kişilere göre duygusal istismar ve fiziksel ihmal alt boyutlarından daha yüksek puan aldıkları belirlenmiştir. Ayrıca psikolojik iyi oluşun çocukluk dönemi travması ile yeme tutumu arasındaki ilişkide aracı rolüne sahip olmadığı rapor edilmiştir.

Karaoğlu & Erzi (2019) tarafından yapılmış olan araştırmada yeme tutumları ve travmatik yaşantılar üzerinde duygu düzenleme ve öz şefkatin aracı rolünün incelendiği görülmektedir. Bu kapsamda 159 erkek ve 345 kadının katıldığı çalışmanın sonucunda, duygu düzenleme güçlüğü ve öz şefkat düzeyinin yeme tutumları ile çocukluk dönemi travmaları arasındaki ilişkide aracı role sahip olduğu belirlenmiştir.

Tunç (2019) tarafından yapılmış olan araştırmada üniversite öğrencilerinin çocukluk dönemi travması ile yeme tutumları arasındaki ilişkinin incelendiği görülmektedir. Bu doğrultuda 612 öğrencinin katıldığı çalışmanın sonucunda, cinsel istismarın diyet yapma; fiziksel ihmalin ise

aşırı uğraşma üzerinde yordayıcı etkiye sahip olduğu belirlenmiştir. Ayrıca kadınların sosyal baskı algılama ve şişmanlık kaygısı; vücut kitle indeksinin sosyal baskı algılama ve şişmanlık kaygısı üzerinde anlamlı bir yordayıcı olduğu rapor edilmiştir.

Akduman (2018) tarafından yapılmış olan çalışmada obez kişilerde problemlili yeme davranışları ve çocukluk dönemi travmaları arasındaki ilişkinin incelendiği görülmektedir. Bu doğrultuda 112 obez kişinin katıldığı çalışmanın sonucunda, obez kişilerde sorunlu yeme davranışları ile çocukluk dönemi travmaları arasında anlamlı düzeyde ilişkinin olduğu görülmektedir. Çalışma kapsamındaki diğer sonuçlara bakıldığında, çocukluk dönemi fiziksel istismar ile duygusal yeme puanları arasında pozitif yönde anlamlı düzeyde; cinsel istismar ile duygusal yeme puanları arasında pozitif yönde orta düzeyde, cinsel istismar ile kilo endişesi arasında pozitif yönde düşük düzeyde, duygusal istismar ile duygusal yeme arasında pozitif yönde orta düzeyde; duygusal istismar ile kısıtlayıcı yeme arasında pozitif yönde düşük düzeyde; duygusal istismar ile yeme endişesi arasında pozitif yönde orta düzeyde anlamlı ilişkilerin olduğu rapor edilmiştir.

Gürcan & Kolburan (2018) tarafından yapılmış olan araştırmada üniversitede öğrenim gören kız öğrencilerin yeme tutumlarının yaşam doyumu ve çocukluk dönemi travmalarıyla ilişkisinin incelendiği görülmektedir. Bu kapsamda İstanbul'daki çeşitli vakıf ve devlet üniversitelerinde öğrenci olan 268 kız öğrencinin katıldığı çalışmanın sonucunda, duygusal, cinsel ve fiziksel istismar ile duygusal ihmalin yeme bozukluğu düzeyini arttırdığı; duygusal istismar, duygusal ve fiziksel ihmalin yaşam doyumu düzeyini azalttığı rapor edilmiştir.

Ünde (2017) tarafından yapılmış olan araştırmada obez kişilerin çocukluk dönemi travmaları ile yeme tutumları arasındaki ilişkinin incelendiği görülmektedir. Bu amaçla Türk Kızılayı Kartal Kızılay Tıp Merkezine başvurmuş olan 101 kişi kişinin araştırmaya katıldığı belirtilmektedir. Çalışmanın sonucunda diyet ve beslenme polikliniğine başvurmuş obez ve obez olmayan katılımcılar arasında çocukluk dönemi travması olup olmamasına dair anlamlı ilişkinin olmadığı belirlenmiştir. Bununla birlikte obez kişilerde en fazla karşılaşılan çocukluk dönemi travmasının fiziksel ihmal olduğu görülmektedir. Ayrıca obez kişilerin yeme bozukluğunun obez olmayan kişilerden anlamlı düzeyde daha yüksek olduğu ve psikiyatrik açıdan incelendiğinde obez kişilerde en fazla depresif belirtilerin olduğu rapor edilmiştir.

Aslan (2016) tarafından yapılan araştırmada ağır kilo/kilo sorunu olan ve kilo sorunu olmayan kadınların travmatik yaşam olayları, stresle başa çıkma tarzları ve yeme davranışlarının değerlendirildiği görülmektedir. Bu kapsamda Kocaeli'nde yaşayan 150 kadının katıldığı çalışmanın sonucunda, travmatik olaylar ve duygusal yeme stiline obez kişilerde daha fazla görüldüğü, bununla birlikte obez kişilerin yaşam kalitesinin fazla kilolu kişilerden daha düşük düzeyde olduğu rapor edilmiştir.

SONUÇ

Literatürde yer alan bilgiler incelendiğinde yeme tutumları ile çocukluk çağı travmaları arasında anlamlı ilişkiler olduğu görülmektedir. Bu konuda yapılan çalışma bulgularına göre, çocukluk çağı travmalarının psikolojik sağlamlığı olumsuz yönde etkilediği, bu durumun da duygusal yeme davranışına zemin hazırladığı göze çarpmaktadır. Özellikle fiziksel ihmal ve istismarın duygusal yeme davranışını tetiklediğine vurgu yapılmaktadır. Bunun yanında yapılan araştırma bulguları çocukluk çağı travmalarının beraberinde getirdiği psikolojik sağlık sorunlarının da yeme tutumlarını olumsuz yönde etkilediğini göstermektedir. Özellikle obeziteye neden olan unsurlar üzerine yapılan çalışmalarda çocukluk çağı travmalarının psikolojik sağlığı ve yeme tutumlarını olumsuz yönde etkilediği, söz konusu faktörlerin de obeziteye zemin hazırladığı belirtilmektedir.

Çocukluk çağı travmaları bazen yetişkinlik dönemlerinde mükemmeliyetçilik gelişimini ön plana çıkarmaktadır. Çocukluk çağı travmalarına bağlı olarak mükemmeliyetçi kişilik yapısının geliştiği bireylerde genellikle ortorektik yeme tutumunun hâkim olduğu görülmektedir. Bunun yanında yapılan çalışmalarda genellikle istismar mağduru olan bireylerin çekingen kişilik yapısına sahip oldukları, buna paralel olarak kısıtlayıcı yeme tutumuna ya da yeme endişesine yönelik eğilimlerinin fazla olduğu göze çarpmaktadır. Araştırmada ele alınan çalışma bulguları göz önünde bulundurarak çocukluk çağı travmalarının hem çocukluk hem de yetişkinlikte yeme tutumlarını olumsuz yönde etkilediği söylenebilir.

KAYNAKLAR

- Acar, B. (2022). *Çocukluk çağında ruhsal travma yaşayan genç yetişkin kadınların, yeme davranışları ve psikolojik sağlamlıkları arasındaki ilişki*. Yayınlanmamış yüksek lisans tezi, İstanbul Bilgi Üniversitesi Lisansüstü Programlar Enstitüsü, İstanbul.
- Akduman, İ. (2018). *Obez bireylerde problemlili yeme davranışları ve çocukluk çağı travmaları ilişkisinin incelenmesi*. Yayınlanmamış yüksek lisans tezi, İstanbul Gelişim Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, İstanbul.
- Akşahin, H. (2017). *Bağımlı hastalarda çocukluk çağı travmalarının alkol ve madde kullanımına etkisinin incelenmesi*. Yayınlanmamış yüksek lisans tezi, Üsküdar Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, İstanbul.
- Aktepe, E. (2009). Çocukluk çağı cinsel istismarı. *Psikiyatride Güncel Yaklaşımlar*, 1(2), 95-119.
- Alvarez, M. J., Roura, P., Oses, A., Foguet, Q., Solà, J., & Arrufat, F. X. (2011). Prevalence and clinical impact of childhood trauma in patients with severe mental disorders. *The Journal of Nervous And Mental Disease*, 199(3), 156-161.
- Aslan, N. (2016). *Kilo sorunu/ağırılık sorunu olan ve olmayan kadınlarda travmatik yaşam olayları, yeme davranışları ve stresle başa çıkma tarzlarının değerlendirilmesi*. Yayınlanmamış yüksek lisans tezi, Kocaeli Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü, Kocaeli.
- Busuito, A., Huth-Bocks, A., & Puro, E. (2014). Romantic attachment as a moderator of the association between childhood abuse and posttraumatic stress disorder symptoms. *Journal of Family Violence*, 29(5), 567-577.
- Bedirhanbeyoğlu, H. (2018). *Çocukluk çağı travmaları, bilişsel duygu düzenleme stratejileri ve riskli davranışlar arasındaki ilişkiler*. Yayınlanmamış yüksek lisans tezi, Maltepe Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, İstanbul.
- Çakmak, B., Hızlı-Sayar, G., Ünübol, H., Bulut, H., Özden, E. (2016). Çocukluk çağı travmaları ile yetişkin ayrılma anksiyetesi arasındaki ilişki. *The Journal of Neurobehavioral Sciences*, 5(3), 150-155.
- Çobanoğlu, B. (2020). *Çocukluk çağında travmaya uğramış bireylerin, beliren yetişkinlik döneminde duygusal yeme davranışı ve benlik saygısı oluşumu arasındaki ilişki*. Yayınlanmamış yüksek lisans tezi, İstanbul Gelişim Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, İstanbul.
- Devi, F., Shahwan, S., Teh, W. L., Sambasivam, R., Zhang, Y. J., Lau, Y. W., ... & Subramaniam, M. (2019). The prevalence of childhood trauma in psychiatric outpatients. *Annals of General Psychiatry*, 18(1), 1-8.
- Doll, H. A., Petersen, S. E., & Stewart-Brown, S. L. (2005). Eating disorders and emotional and physical well-being: Associations between student self-reports of eating disorders and quality of life as measured by the SF-36. *Quality of Life Research*, 14(3), 705-717.

- Dunn, M. G., Tarter, R. E., Mezzich, A. C., Vanyukov, M., Kirisci, L., & Kirillova, G. (2002). Origins and consequences of child neglect in substance abuse families. *Clinical Psychology Review*, 22(7), 1063-1090.
- Ekmekci-Ertek, İ., İlhan, M., Uğraş-Dikmen, A., & Gözükara, M. (2022). Prevalence and association of childhood traumas, dissociative experiences and post traumatic stress disorder. *Gazi Medical Journal*, 33(2), 134-139.
- Evren, C., & Evren, B. (2005). Self-mutilation in substance-dependent patients and relationship with childhood abuse and neglect, alexithymia and temperament and character dimensions of personality. *Drug and Alcohol Dependence*, 80(1), 15-22.
- Gilbert, R., Widom, C. S., Browne, K., Fergusson, D., Webb, E., & Janson, S. (2008). Burden and consequences of child maltreatment in high-income countries. *The Lancet*, 373(9657), 68-81.
- Godart, N. T., Perdereau, F., Rein, Z., Berthoz, S., Wallier, J., Jeammet, P., & Flament, M. F. (2007). Comorbidity studies of eating disorders and mood disorders. Critical review of the literature. *Journal of Affective Disorders*, 97(1-3), 37-49.
- Grover, K. E., Carpenter, L. L., Price, L. H., Gagne, G. G., Mello, A. F., Mello, M. F., & Tyrka, A. R. (2007). The relationship between childhood abuse and adult personality disorder symptoms. *Journal of Personality Disorders*, 21(4), 442-447.
- Gül-Anık, G. (2019). *İstanbul'da bir sağlıklı hayat merkezinde diyetisyen desteği alan kadınların çocukluk çağı ruhsal travmalarının yeme tutumu ve psikolojik iyi oluş üzerindeki etkisinin incelenmesi*. Yayınlanmamış yüksek lisans tezi, İstanbul Arel Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, İstanbul.
- Güler, A. (2014). *Şizofreni tanılı hastalarda çocukluk çağı travmalarının etkileri*. Yayınlanmamış yüksek lisans tezi, Haliç Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, İstanbul.
- Gürcan, N., & Kolburan, Ş. G. (2019). Üniversitedeki kız öğrencilerin yeme tutumlarının yaşam doyumu ve çocukluk çağı travmaları ile ilişkisi. *Aydın İnsan ve Toplum Dergisi*, 5(1), 9-28.
- Harmancı, H., Akdeniz, S., Ahçı, Z. G., & Dalmış, İ. Childhood traumas and impulsivity: The mediating role of parental attitudes. *OPUS International Journal of Society Researches*, 18(Eğitim Bilimleri Özel Sayısı), 4046-4062.
- Helvacı-Çelik, F. G., & Hocoğlu, Ç. (2018). Çocukluk çağı travmaları: Bir gözden geçirme. *Sakarya Tıp Dergisi*, 8(4), 695-711.
- Kar, H., & Dokgöz, H. (2017). Çocukta fiziksel istismar. *Türkiye Klinikleri J Child Psychiatry-Special Topics*, 3(3), 175-80.
- Kara, B., Biçer, Ü., & Gökalp, A. S. (2004). Çocuk istismarı. *Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları Dergisi*, 47(2), 140-51.
- Karaoğlu, M., & Erzi, S. (2019). Yeme tutumları ve travmatik yaşantılar: Öz şefkat ve duygu düzenlemenin aracı rolü. *Kıbrıs Türk Psikiyatri ve Psikoloji Dergisi*, 1(3), 145-151.
- Kaya, P. (2022). *Üniversite öğrencilerinin duygusal yeme davranışlarının çocukluk çağı travmaları ve yaşam pozisyonları ile ilişkisinin incelenmesi*. Yayınlanmamış yüksek lisans tezi, İstanbul Kent Üniversitesi Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, İstanbul.
- Keskin, G., & Çam, O. (2008). Ergenlerin ruhsal durumları ve anne baba tutumları ile bağlanma stilleri arasındaki ilişkinin incelenmesi. *Anadolu Psikiyatri Dergisi*, 9(3), 139-147.
- Kıray, P. (2018). *Çocukluk çağı travmaları, algılanan sosyal destek ve algılanan anne baba tutumunun psikolojik sağlık ile arasındaki ilişki*. Yayınlanmamış yüksek lisans tezi, Üsküdar Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, İstanbul.

- Kurtuldu, B. (2019). *Beliren yetişkinlikteki kadınlarda çocukluk çağı travmalarının romantik ilişkilerle ilişkisinin incelenmesi*. Yayınlanmamış yüksek lisans tezi, İstanbul Gelişim Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, İstanbul.
- Norman, R. E., Byambaa, M., De, R., Butchart, A., Scott, J., & Vos, T. (2012). The long-term health consequences of child physical abuse, emotional abuse, and neglect: A systematic review and meta-analysis. *PLoS Medicine*, 9(11), 1-31.
- Okumuşoğlu, S. (2022). Yeme bozukluklarının çocukluk travmaları ve yaşam doyumu ile ilişkisinin incelenmesi. *Kıbrıs Türk Psikiyatri ve Psikoloji Dergisi*, 4(1), 43-53.
- Özgentürk, İ. (2014). Child abuse and neglect Çocuk istismarı ve ihmal. *Journal of Human Sciences*, 11(2), 265-278.
- Özyazıcıoğlu N, Aydın Aİ. Adölesanda yemek bozuklukları ve hemşirelik bakımı. *Türkiye Klinikleri*, 31-37.
- Özyurt, G., Öztürk, G., & Akay, A. P. (2017). Ergenlerde yeme bozuklukları ve yeme bozukluklarının güncel psikoterapötik tedavisinin gözden geçirilmesi. *Çocuk ve Gençlik Ruh Sağlığı Dergisi*, 24(1), 81-96.
- Pereda, N., Guilera, G., Forns, M., & Gómez-Benito, J. (2009). The prevalence of child sexual abuse in community and student samples: A meta-analysis. *Clinical Psychology Review*, 29(4), 328-338.
- Çeçen, A. R. (2007). Çocuk cinsel istismarı: Sıklığı, etkileri ve okul temelli önleme yolları. *Uluslararası İnsan Bilimleri Dergisi*, 1(4), 1-17.
- Sansone, R. A., Whitecar, P., & Wiederman, M. W. (2009). The prevalence of childhood trauma among those seeking buprenorphine treatment. *Journal of Addictive Diseases*, 28(1), 64-67.
- Schäfer, I., Reininghaus, U., Langeland, W., Voss, A., Zieger, N., Haasen, C., & Karow, A. (2007). Dissociative symptoms in alcohol-dependent patients: Associations with childhood trauma and substance abuse characteristics. *Comprehensive Psychiatry*, 48(6), 539-545.
- Soyumtürk, İ. (2021). *Yetişkin bireylerde algılanan ebeveyn tutumu ile çocukluk çağı travmalarının duygusal yeme üzerine etkisinin incelenmesi*. Yayınlanmamış yüksek lisans tezi, İstanbul Gelişim Üniversitesi Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, İstanbul.
- Şener, N. (2021). *Yeme bozuklukları ile kişilik inançları arasındaki ilişki: çocukluk çağı travmalarının aracı rolü*. Yayınlanmamış yüksek lisans tezi, İstanbul Kent Üniversitesi Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, İstanbul.
- Thompson, M. P., Kingree, J. B., & Desai, S. (2004). Gender differences in long-term health consequences of physical abuse of children: Data from a nationally representative survey. *American Journal of Public Health*, 94(4), 599-604.
- Tunç, P. (2020). Çocukluk çağı travması ile bozulmuş yeme tutumları ilişkisinde ebeveyn bağlanmanın düzenleyici rolünün incelenmesi. *Turk J Child Adolesc Ment Health*, 27(2), 75-84.
- Tunç, P. (2019). Üniversite öğrencilerinde çocukluk çağı travması ve yeme tutumları. *Psikiyatride Güncel Yaklaşımlar*, 11(1), 203-219.
- Ulaş, Ç. (). *Psikoloji bölümü öğrencilerinin meslek seçimleri ile mizaç özellikleri ve çocukluk çağı travmalarının ilişkisi*. Yayınlanmamış yüksek lisans tezi, Üsküdar Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, İstanbul.
- Uluer, G. (2021). *Çocukluk çağı travma yaşantısı, duygu düzenleme güçlüğü ve öz-şefkatın duygusal yeme davranışı ile ilişkisi*. Yayınlanmamış yüksek lisans tezi, İstanbul Kent Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, İstanbul.

- Ünde, Ö. (2017). *Obez bireylerin çocukluk çağı travmaları ile yeme tutumları bakımından incelenmesi*. Yayınlanmamış yüksek lisans tezi, Üsküdar Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, İstanbul.
- Waldinger, R. J., Schulz, M. S., Barsky, A. J., & Ahern, D. K. (2006). Mapping the road from childhood trauma to adult somatization: The role of attachment. *Psychosomatic Medicine*, 68(1), 129-135.
- Yalnızoğlu-Çaka, S., Çınar, N., & Altınkaynak, S. (2018). Adolesanda yeme bozuklukları. *Gümüşhane Üniversitesi Sağlık Bilimleri Dergisi*, 7(1), 203-209.
- Yıldız, K. (2020). *Çocukluk çağı travmaları ile mükemmeliyetçilik, ortorektik belirtiler ve yeme tutumu arasındaki ilişki*. Yayınlanmamış yüksek lisans tezi, Işık Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, İstanbul.
- Yılmaz, T. S., Gülücü, A., & Demirci, H. (2020). Erişkin obezitesinde çocukluk çağı travmalarının rolü. *Anadolu Psikiyatri Dergisi*, 21(3), 261-268.

EXTENDED ABSTRACT

Childhood traumas; It refers to the events that occur except from the accident to which people aged 0-18 are exposed by the person or persons who are responsible for caring for them, and the realization of behaviours that cause harm and hindrance. These negative behaviours experienced during childhood negatively affect the psycho-social or physical development levels of children, and in order for these events to be considered as childhood trauma, these events must be described as abuse by certain experts, apart from cultural and social values (Ulaş, 2017). Childhood traumas are the most difficult type of trauma to diagnose and treat because of their repetition, practice by people from the child's close environment, and long-term effects (Helvacı-Çelik & Hocaoglu, 2018).

Childhood traumas affect the development and growth of children negatively in all societies from the existence of humanity to the current period. It is seen that these traumas occur as child neglect, physical abuse, emotional abuse and sexual abuse. It is stated that childhood traumas are common and cause significant health problems, and there are often inadequacies in diagnosis and cooperation with related fields (Kara et al., 2014).

When the studies in the literature are examined, it is shown that abuse in childhood is generally associated with dissociative problems, depression, post-traumatic stress disorder, somatisation, personality disorder and alexithymia in the following period (Grover et al., 2007). Research has been conducted to determine the level of these problems that occur as a result of abuse or neglect that the individual is exposed to and to minimize the effects of negative situations caused by these problems, and the results for the benefit of the individual are mentioned (Kurtuldu, 2019). In recent years, there are also studies showing that childhood traumas negatively affect nutritional habits, and it is seen that research findings on this subject in Turkey are limited. In this context, it was aimed to examine the results of studies on the relationship between childhood traumas and eating attitudes. The results obtained as a result of the literature review are explained below.

In the study conducted by Acar (2022), it is seen that the relationship between psychological resilience and eating behaviours of young adult women who experienced psychic trauma in childhood was examined. In this context, as a result of the study involving 371 women, it is stated that there is a significant relationship between childhood traumas and eating behaviours. In addition, it is seen that there is a negatively significant relationship between the childhood traumas of the participants and their psychological resilience. It is stated that there

is a relationship between eating behaviours and psychological resilience, only when the external eating scores increase, and the resilience score decreases.

In the study conducted by Kaya (2022), it is seen that the relationship between emotional eating behaviours of university students, their childhood traumas and life positions is examined. In this direction, as a result of the study in which 164 women and 102 men participated, it was determined that there was a significant relationship between childhood traumas and emotional eating. It has also been reported that physical neglect and abuse predict emotional eating behaviour.

In the study conducted by Okumuşoğlu (2022), it is seen that the relationship between eating disorders, childhood traumas and life satisfaction is handled. In this direction, as a result of the study in which 289 people participated, it was determined that the participants with an eating disorder tendency differed with higher scores in terms of childhood traumas, emotional, physical and sexual abuse.

In the study conducted by Soyumtürk (2021), the effect of perceived parental attitudes and childhood traumas on emotional eating in adults were discussed. In this direction, it is seen that 100 men and 219 women participated in the study. As a result of the study, it is determined that there was a moderate positive relationship between childhood traumas, neglect, abuse sub-dimensions and emotional eating. It is seen that as negative thoughts increase in parental attitudes, which are perceived as similar, there is an increase in the level of emotional eating. It has also been reported that childhood traumas and perceived parental attitudes have a predictive effect on the level of emotional eating.

In the study conducted by Şener (2021), it is seen that the intermediary role of childhood traumas on the relationship between eating disorders and personality beliefs was examined. To that end that, as a result of the research that included 741 people, it was determined that childhood traumas have an intermediary role in the relationship between personality beliefs and eating disorders.

In the study conducted by Uluer (2021), it is seen that the relationship between childhood trauma experience, self-compassion and emotion regulation difficulties with emotional eating behaviour was handled. In this direction, it is stated that 270 people from Istanbul were included in the research. At the result of the study, in order to cope with tension and negativity, it was determined that participants with high eating attitudes had less the difficulties in emotion regulation, refusal, openness, determining of strategy, impulsive behaviour than participants with no high eating behaviour in awareness dimensions; in the dimension of determining the goals, there was a higher difficulty in emotion regulation. On the other hand, it is seen that the participants who got high scores in self-control behaviours had more difficulty in regulating emotions in the dimensions of refusal, openness, strategy setting, goal setting and impulsive behaviour.

When the information in the literature is examined, it is seen that there are significant relationships between eating attitudes and childhood traumas. According to the findings of studies on this subject, it is striking that childhood traumas negatively affect psychological resilience, and this situation paves the way for emotional eating behaviour. In addition, research findings show that psychological health problems brought about by childhood traumas also affect eating attitudes negatively. It is seen that the orthorexic eating attitude is generally dominant in individuals whose perfectionist personality structure develops due to childhood traumas. In addition, studies have shown that individuals who are victims of abuse generally have a shy personality, and in parallel, they tend to have a more restrictive eating

attitude or eating anxiety. Considering the study findings discussed in the research, it can be said that childhood traumas negatively affect eating attitudes in both childhood and adulthood.